

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Martensen, Hans Lassen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1863-01-12)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Martensen, Hans Lassen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1863-01-12)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)*, Karl Schønbergs Forlag, s. 114. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-002-shoot-L0022522300020033.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Laub til Martensen
Viborg, 12. Januar 1863

Tak, kjære Biskop Martensen, fordi De vilde være iblandt de Første, som hilste paa mig i det nye Aar. De veed, hvor høi Priis jeg sætter paa Deres Venskab, paa at kunne høre Deres Stemme ved enhver betydningsfuld Overgang i Tiden — eller Standsning i Begivenhedernes Gang —, thi det nye Aar kan jo betyde begge Dele; om De end ikke kan sige, hvad der skal komme eller ikke komme, saa kan De dog nævne det, vi have, som Tiden ikke kan tage fra os, og heller ikke tvinge til at gaae istaae, hvis Nærværelse og Magt ogsaa jeg har rigelig erfaret i den sidste Juul i Kirken og i mit Hjem. Gud hjælpe os at holde det fast og at stride derfor, naar Tid er! Han lade mig ogsaa beholde den Bistand heri, som han i en Række af Aar har ladet mig finde hos Dem! Aaret er jo i enhver Henseende begyndt mørkt, i Naturen, i Landet og i Kirken: dette er jo i Grunden det Gamle, og at det kan synes os nyt, er dog kun fordi vi staae paa et nyt Standpunkt, altsaa dog ere rykkede frem, nærmere hen imod det Afgjørende, naar det saa skal komme; han, som har ført os saavidt, vil og føre os igjennem! Hermed kan jeg i Regelen ganske godt trøste mig, og naar jeg bliver lidt modløs, kan jeg egentlig ikke sige, at det er Begivenhedernes og s. 115 Tidens Gang, der trykker mig, men Tanken om den Deel, jeg skulde tage deri, det Spørgsmaal, om jeg er rykket frem med Tiden; og hertil vil De vel svare, at anderledes skal det ikke være i denne Verden. — — — Den Tid, jeg har tilovers fra Embedsforretninger kan jeg som oftest fylde — naar den kun vil slaae til — — — med Ting, som nærmest vel kun skulle komme mig selv til Gode, baade til Hvile og til Væxt, men saaledes dog middelbart maae blive til Nytte for Embedet. Jeg vil gjerne, at De skal tænke Dem mig som en rigtig lykkelig Mand; saaledes føler jeg mig saa ofte, naar jeg om Aftenen, en Vinteraften, kan sidde og beskjæftige mig med, hvad jeg helst vil, som da i Regelen er Theologi — og saa kommer til at tænke paa, hvor meget Godt der er givet mig, i mit Huus, i mine Embedsforhold og længere ud. Jeg kan da tidt gaae til Hvile med en inderlig Tak til Gud, som har gjort det saa godt for mig, for den Tid, der er gaaet, og for den, som kommer, hvori der er saa Meget endnu at tragte efter og naae, naar man kun er tro. Gid ogsaa De maae have rigelig af denne Lykke, af denne Ro til at være i Deres Eget, som dog kun er den indadvendte Side af Deres Embedsgjerning, der da og engang skal komme frem og blive os Andre til Nytte og Glæde! Jeg veed intet bedre Nytaarsønske for Dem, intet, som jeg tør indestaae for kommer mere fra mit inderste Hjerte. — Hvad De meddeler om Trandberg, er jo ikke glædeligt. — — Det kan vel ikke længe gaae paa denne Maade, men maa vel komme til en Afgjørelse; maaskee et formeligt Brud med Folkekirken lettest vil bringe ham til Besindelse, især naar kun Faa, som det jo staaer til at haabe, ville følge ham. — — — Hermansens Oversættelse s. 116af Psalmerne synes jeg godt om. Han har naturligviis været tro imod Texten, og i det Hele truffet det rette Sprog, undgaaet Lindbergs Vilkaarligheder og Særheder, og den gamle Oversættelses Stivhed og Uforstaaelighed; undertiden vilde jeg dog ønske, at han havde beholdt lidt Mere af den Førstes fyndige Korthed og den Sidstes Troskyldighed, især i saadanne Udtryk og Sætninger, som ere gaaede over i det kirkelige Sprog og kunne betragtes som Folkets Eiendom. Jeg veed ikke, om den er bestemt til strax at gaae over i den autoriserede Udgave. Hermansen er vel saaledes færdig, at man ikke kan vente Forandringer fra hans Haand; at underkaste den en Revision af en Commission blev vel at begrave den. Lad den saa hellere gaae som den er! — Hvad De meddeler om Baggesens Posthuma interesserer mig meget; jeg maa dog endnu see til at blive ordentligere bekendt med denne Mand, der hos mig, som vel hos de Fleste, er bleven ganske stillet i Skygge af Øhlenschläger, hvad han jo selv har forskyldt. — Med hvad jeg her efter Sædvane sender Dem, har jeg ingen anden Hensigt, end at De skal vide, hvad jeg foretager mig. Naar jeg bliver ved med disse Nytaars Circulairer, da er det nærmest, fordi man har bedet mig derom; jeg føler hver Gang paany, at det ikke er let, og at maaskee jeg ikke er ret skikket til at skrive paa denne Maade: der var meget Mere, som skulde tages med, og det Enkelte skulde meget mere udføres, — to modstridende Fordringer paa et Halvark —, naar det skulde blive, hvad der er meent. En af Deres Præster, synes mig, forstaaer at gaae ind i den Tone, hvorpaa det her kommer an: Forfatteren af „Den lange Kirkevei“ og „Vogt s. 117dig for Mormonerne!“ *) — men da han er en af mine ældste Venner, er min Dom maaskee partisk. Siig mig Deres Mening! — Og hermed Tak, inderlig Tak for det gamle Aar, og Guds Velsignelse i det nye over Dem og alle Deres!

Deres O. Laub.